

The prime reasons which determine of intensification of state regulation of the farm land market are analyzed. The necessity making use in Ukraine of experience of the western countries are substantiated.

Attention is drawn to the relevance of use in Ukraine experience of Western countries on the market of agricultural land. With this purpose the state must implement a set of measures: it is necessary to reduce the proportion of arable land and implement economic-ecological land use mechanism. In order to attain ecological optimization must withdraw from intensive land use, and also is necessary to develop regional programs to improve soil fertility and to provide control over their execution.

Necessity pass the series of laws with taking into account ecology safe use the land are grounded.

Key words: *environmental security, market of agricultural land, land lease, ecology safe use the land, state regulation.*

Стаття надійшла 18 жовтня 2016 р.

УДК 35.071

Н. Я. Михаліцька

ТРАНСФОРМАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ: ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВОЮ ТА СУСПІЛЬСТВОМ НА ДЕМОКРАТИЧНИХ ЗАСАДАХ

Досліджено сутність і зміст понять «державне управління», «публічне адміністрування» та «публічне управління», запропоновано введення у систему управління державою і суспільством відносно нових понять «громадське управління», «муніципальне управління» та «інституційне управління». Встановлено взаємозв'язок цих понять, визначено, що у розвинутих країнах головним трендом змін є перехід від державно-владного врядування до публічного адміністрування і публічного управління, які мають будуватися на засадах демократії.

Ключові слова: *держава, суспільство, управління, адміністрування, громадське управління, демократія.*

Постановка проблеми. Впровадження демократичних цінностей та європейських стандартів у державному будівництві нашої країни потребує відповідних змін чинної моделі державного управління. Адже недостатня ефективність системи державного управління залишається однією з найбільших проблем України, що перешкоджає незалежному розвитку нашої держави.

У сучасних умовах відбувається якісна зміна способів і методів державного управління. Нині в багатьох наукових роботах і навчальних виданнях використовуються поняття «державне управління», «публічне адміністрування» або «публічне управління». Однак законодавчого закріплення жодне з них не має. Часто відбувається або поєднання цих понять, або підміна одного іншим. Зокрема, присутнє певне ототожнення понять «публічне управління» та «публічне адміністрування», «управління» та «адміністрування», не кажучи вже про поняття «публічне управління» та «державне управління». Існує потреба в упорядкуванні цих термінів та їхніх дефініцій. Не повністю визначено місце публічного адміністрування та управління у сучасній системі управління державою та суспільством в Україні. Тому висвітлення вказаних аспектів проблеми набуває актуальності.

Стан дослідження. Дослідженню й аналізу сутності державного управління, публічного адміністрування та управління присвячено чимало наукових праць, навчальних підручників і посібників. Наприклад, у 2011 р. фахівцями Національної академії державного управління при Президентові України було опубліковано «Енциклопедію державного управління» у восьми томах. Саме восьмий том – «Публічне врядування» – репрезентує максимально повний, всебічний і системно упорядкований понятійно-категоріальний апарат демократичного врядування як галузь наукового знання, суспільного управління, освіти, практичної діяльності, які у своєму розвитку досягли такого етапу, що дає можливість зробити певні теоретичні узагальнення, формулювання та систематизацію наукових знань і практичного досвіду. Саме тут подано значення понять, термінологічних сполучень, які набули широкого використання за минулі десятиріччя у сфері науки та практики державного управління [1].

«Процес становлення термінологічного апарату будь-якої сфери діяльності, – зазначають автори восьмого тому, – зокрема демократичного врядування, розвивається у декілька етапів, а саме: виникнення основних базових термінів; їх систематизація в комплекс термінів; формування термінологічної системи. Особливість комплексного термінологічного словника сфери демократичного врядування полягає в міждисциплінарності його понятійно-категоріального апарату, до якого належать категорії державного управління, економічної й соціальної політики, права, політичних наук, теорії управління, власне демократичного врядування» [1, с. 7]. Проте процес формування термінологічної системи ще далекий від завершення.

Вважаю, не всіма дослідниками оцінено спробу авторів «Енциклопедії державного управління» замінити терміном «врядування»

терміни «регулювання» та «управління». Адже, на думку самих авторів енциклопедії, «усі ці слова є синонімами, хоч кожне з них має свої відтінки значень та вживається у певних контекстах – часом обгрунтовано, а інколи і не дуже» [1, с. 9]. З огляду на це додаткового тлумачення потребує співвідношення між термінами «публічне врядування», «публічне управління» та «публічне адміністрування», особливо якщо врахувати неусталеність термінів «публічний», «публіка». Автори восьмого тому розуміють, що зміст слова «публічний» зовсім не зводиться до «відкритості», як у нас іноді вважають. «Якщо є потреба в перекладі, – пишуть автори, – то тут доцільніше вживати слова «суспільний» або «громадський» [1, с. 11]. Однак у такому разі замість терміна «публічне адміністрування» треба було б вживати терміни «суспільне адміністрування» або «громадське врядування», які здебільшого не застосовуються суспільством, громадою чи громадянами, а є прерогативою держави, уряду тощо.

У цьому зв'язку в спеціальній літературі [2; 3; 4] помітною є тенденція заміни терміна «публічне адміністрування» на термін «публічне управління», що обгрунтовується еволюцією моделі управління у державному секторі (рис. 1). З цього приводу існує й протилежний погляд. Наприклад, російський дослідник Олексій Гоголев вважає, що поняття «державне адміністрування» охоплює своїм змістом категорію «державне управління», і вибудовується логічний ланцюжок, що утворює наступний категоріальний ряд, який розвиває і доповнює один одного (схожого за суттю, але різного за змістом): «менеджмент», «державне управління», «державне адміністрування», «публічне адміністрування» [5, с. 146].

Рис. 1. Еволюція моделі управління у державному секторі

За джерелом 3.

Таким чином, проблема далека від вирішення – у вітчизняній науці недостатньо дослідженим залишається питання про співвідношення понять «державне управління», «публічне управління» та «публічне адміністрування», про що йдеться у розвідках таких науковців, як А. Ф. Колодій [6], Р. С. Мельник [7], Т. Б. Семенчук [8], Н. В. Філіпова [9], та інших [10; 11].

Метою статті є дослідження сутності та розмежування таких понять, як «державне управління», «публічне адміністрування» та «публічне управління», а також доповнення цієї системи поняттям «громадське управління», що охоплює муніципальне та інституційне управління.

Виклад основних положень. Насамперед зазначимо, що *державне управління державою і суспільством* – це здійснювана на основі законів та інших нормативних актів організуюча, виконавча і розпорядча діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських та інших недержавних формувань, наділених відповідними державно-владними повноваженнями. Управління державою або управління справами держави загалом здійснюють усі гілки державної влади: законодавча, виконавча і судова. Всі вони реалізують єдині цілі держави, проводячи певну стратегічну лінію внутрішньої і зовнішньої політики. Державне управління являє собою одну з форм цієї діяльності.

Державне управління має державно-владний характер, є організуючою, безпосередньою діяльністю в міжгалузевій (фінанси, податки, статистика), соціально-політичній (оборона, закордонні, внутрішні справи та ін.), соціально-культурній (наука, освіта, охорона здоров'я), господарській (промисловість, транспорт, зв'язок, торгівля) та інших сферах і здійснюється спеціально на те уповноваженими суб'єктами управління.

Державне управління мусить мати чітко виражений публічний характер: втілювати в життя (виконувати) юридично владні приписи, що містяться в законодавчих актах, здійснювати функції поточного управління суспільством, уособлюючи державну діяльність із управління справами суспільства. У процесі провадження цієї діяльності державні та громадські суб'єкти управління повинні використовувати надані їм розпорядчі повноваження, права щодо прийняття владних актів управління, які є обов'язковими і забезпечуються заходами державного примусу.

Таким чином, поряд й одночасно з державним управлінням існує *громадське управління* – це здійснювана на основі законів та інших нормативних актів організуюча й адміністративна діяльність органів

місцевого самоврядування, громадських та інших недержавних формувань, наділених законодавством відповідними державно-владними повноваженнями. Термін «управління» використовується до соціуму як цілого, якщо йдеться про його впорядкування, регулювання і спонукання до розвитку в бажаному напрямі та в певних заданих параметрах (соціальне управління у його найширшому значенні). Термін «соціальне управління» вживається й для характеристики управлінської діяльності у її «вузькому» значенні – управління як адміністрування.

У літературі визначено, що публічне управління зорієнтовано на реалізацію публічних (загальних) інтересів і охоплює такі складові, як державне управління (суб'єктом є органи державної влади) і громадське управління (суб'єктом є громадські інституції). Як елементи публічного управління, державне і громадське управління взаємодіють, взаємодоповнюють одне одного, виходячи з єдності публічних інтересів та доцільності узгодження управлінського впливу з метою посилення його дієвості. У системі публічного управління провідну роль відіграє державне управління, яке здійснює управлінський вплив на всі сфери суспільного життя. Водночас в умовах розгортання демократичних перетворень зростає активність і громадських структур в управлінні не тільки громадськими, а й державними справами, у розв'язанні суспільних проблем [12].

У межах громадського управління доцільно виокремлювати муніципальне та інституційне управління. Під *інституційним управлінням* слід розуміти свідомий і цілеспрямований вплив на суспільну систему загалом або на її елементи, для здійснення якого створюються спеціальні управлінські підсистеми – інститути громадянського суспільства, основною функцією котрих є публічне управління та урядування.

У країнах ЄС коло інститутів, що безпосередньо залучаються, наприклад, до процесу розвитку територій (крім органів державної влади та органів місцевого самоврядування різного рівня), є дуже широке; можна навести різні інститути й інституції: асоціації муніципалітетів; національні агентства розвитку; торговельно-комерційні та промислові палати; технополіси; бізнесові й інноваційні центри; регіональні фінансові компанії; приватні консультанти та експерти; профспілки; організації, що займаються працевлаштуванням населення; організації, що спеціалізуються на поширенні нових технологій; бізнес-інкубатори; венчурні фонди; гарантійні фонди; благодійні фонди; місцеві агентства розвитку; комунальні фундації; заклади вищої освіти та наукові центри; технологічні дослідні лабораторії; агентства регіонального розвитку тощо [13].

Стосовно *муниципального управління* зазначимо, що органи місцевого самоврядування в Україні мають недержавний статус – відповідно до ратифікованої Верховною Радою України в 1997 р. Європейської хартії місцевого самоврядування. На сьогодні отримали розвиток структури публічного управління на рівні територіальних громад, які дістали назву «*громадівські ради*». Головне їхнє призначення полягає у здійсненні безпосередньої управлінської діяльності та налагодженні управлінських взаємовідносин із державою, головна мета – в консолідації громади на основі базових цінностей та розв’язанні наявних проблем переважно економічного характеру й задля вдосконалення управлінських процесів на рівні громади. Особливості діяльності громадівських рад передбачають: 1) відсутність приналежності до політичних структур; 2) відсутність підтримки політичних партій [14, с. 30].

Громадівські ради не слід плутати з громадськими радами – вони є різні за функціями й відповідальністю перед громадою. Якщо громадські ради утворюють при центральних та місцевих органах виконавчої влади з метою налагодження співпраці з громадськістю, то громадівські ради створюються безпосередньо мешканцями населених пунктів для здійснення управлінської діяльності.

Основними функціями громадівської ради є:

- контроль за збереженням власності та земельних запасів громади;
- проведення управлінських заходів, пов’язаних із життєзабезпеченням громади;
- опрацювання питань порядку денного та проектів рішень загальних зборів членів територіальної громади;
- визначення організаційно-технічних заходів для скликання і проведення загальних зборів членів територіальної громади [15].

Місце публічного адміністрування й управління у сучасній системі управління державою та суспільством зображено на рис. 2.

Як видно, публічне адміністрування й управління в сучасній системі управління державою та суспільством поєднує зусилля держави і громадських інституцій щодо розвитку демократії, спільної законотворчості, досягнення консенсусу, гармонізації інтересів держави та громадян. У 1948 р. американський політолог Д. Уалдо опублікував свою працю «Адміністративна держава: дослідження політичної теорії американської публічної адміністрації», в якій виклав теорію сучасної публічної адміністрації (адміністрування). Д. Уалдо аргументовано захищав тезу, що «демократичні держави підтримуються професійною і політичною бюрократією». Він вважав, що наукове управління й

ефективність не є основною метою бюрократичного уряду, його метою насамперед має бути служба суспільству. Д. Уалдо є першим дослідником, що використав поняття «публічне управління» і протипоставив його поняттю «публічне адміністрування». Він стверджував, що науковий метод, який застосовується в публічному адмініструванні, зазнав невдачі у своїй спробі внести демократичні цінності в публічне управління [16]. На цій підставі доречно стверджувати, що треба переходити від публічного адміністрування до публічного управління, яке включає в себе адміністрування лише як інструментарій загального управління.

Рис. 2. Місце публічного адміністрування й управління у сучасній системі управління державою та суспільством

Дійсно, історичний аналіз суспільно-трансформаційних змін управління державою та суспільством у розвинутих країнах показує, що головним трендом цих змін є перехід від бюрократії – напрямку, який приймає державне управління в країнах, де всі справи зосереджені в руках органів центральної урядової влади, що діють за приписом (начальства) і через припис (підлеглим), – до публічного адміністру-

вання і публічного управління – напряму, який має ґрунтуватися на засадах демократії. Демократія – це політичний режим, в основі якого лежить метод колективного прийняття рішень з однаковим впливом учасників на результат процесу або на його важливі стадії. Стосовно держави визначення демократії зазвичай звужують до однієї з таких ознак: а) призначення лідерів керованими ними людьми відбувається шляхом чесних і змагальних виборів; б) народ є єдиним легітимним джерелом влади; в) суспільство здійснює самоврядування заради загального блага і задоволення загальних інтересів. Народне правління (врядування) вимагає забезпечення прав для кожного члена суспільства. З демократією пов’язана низка цінностей: законність, політична і соціальна рівність, свобода слова, право на самовизначення, права людини та ін.

Якщо в розвинутих країнах трансформація державного управління пішла шляхом переходу від бюрократично-поліцейської держави до справді демократичного суспільства, то в Україні перехідні процеси розпочалися заміною командно-адміністративної системи на деякий невизначений феномен з ринковими ознаками. На жаль, система державної влади спонтанно трансформувалася в олігархічний режим із засиллям тіньової економіки та корупції, з чим лише віднедавна повели більш-менш результативну боротьбу. Олігархія – це політичний режим, за якого влада зосереджена в руках відносно нечисленної групи громадян (наприклад, представників крупного монополізованого капіталу). Інакше кажучи, влада і капітал зосереджені в одних руках. Олігархи – члени олігархії, можуть або самі бути членами уряду, або суттєво впливати на його формування і прийняття рішень у своїх особистих і групових інтересах.

Зрозуміло, що за олігархічного режиму державної влади ідея публічного адміністрування та публічного управління на засадах демократії використовується не для розбудови держави, а переважно для пустопорожньої риторики. Не випадково, відповідно до Світового рейтингу конкурентоспроможності за 2015–2016 роки, українські державні установи (*Public institutions*) є одними з найгірших у світі, займаючи 130 місце з 140 країн, що є у списку. У цьому рейтингу лідирують Фінляндія, Сінгапур, Катар і держави Західної Європи й Північної Америки. Країни Центральної Європи займають місця у п’ятій і шостій десятці (наприклад, Польща – 62-е). Винятком є Естонія, яка опинилась на 24 місці завдяки реформі та інформатизації значної кількості державних послуг [17].

Прикладом для України можуть слугувати не тільки країни західного світу. Доволі добре оцінюються інститути країн «азійських

тигрів» та арабських країн, таких як Катар (3), Арабські Емірати (8), Саудівська Аравія (22), Бахрейн (26) чи Оман (28). Це країни, які ще 20 років тому вважалися «третім світом», а зараз мають чи не найприхильніші економіки у світі.

До речі, цікавим прикладом є Руанда (13), у якій інститути оцінюються краще, ніж німецькі (20). Руанда ще в кінці 1990-х розпочала масштабну реформу публічної служби й адміністративного порядку у державі. У країні було проведено децентралізацію, звільнено 12 тисяч «фіктивних» держслужбовців, залишено на роботі 8,5 тисячі, підвищено зарплати на 40%... І це в державі, яка znana у світі за жорстокою війною і геноцидом 1994 року [18].

Варто зауважити, що наразі немає єдиного універсального підходу до управління будь-якою державою та її реформування. Проте такі загальні принципи управління, як перехід до публічного управління на всіх рівнях, децентралізація управління державою і суспільством, відкриті конкурси на посади, прозорість формування політики, відсутність корупції та професіоналізм у державній службі, мусять бути збереженні задля забезпечення ефективного розвитку нашої країни.

Висновки. Впровадження демократичних цінностей та європейських стандартів у державному будівництві нашої країни потребує відповідних змін сучасної моделі державного управління. Адже недостатня ефективність системи державного управління залишається однією з найбільших проблем України, що перешкоджає її незалежному розвитку, суттєво знижує місце у Світовому рейтингу конкурентоспроможності країн. Існує нагальна потреба у створенні нової управлінської моделі, прийнятної для України, яка би враховувала позитивний зарубіжний досвід, сприяла підвищенню ефективності системи державного управління та заслуговувала на повагу громадян і довіру міжнародної спільноти.

1. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (гол.) та ін.; Національна академія державного управління при Президенті України. – К.: НАДУ, 2011. – Т. 8: Публічне врядування / ред. кол.: В. С. Загорський (гол.), С. О. Телешун та ін.; Львівський регіональний інститут державного управління, Національна академія державного управління при Президенті України. – Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2011. – 630 с.

2. Босак О. З. Публічне управління як нова модель управління у державному секторі / О. З. Босак // Державне управління: теорія та практика. – 2010. – № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/e-journals/dutp/2010_2/txts/10bozuds.pdf

3. Обушна Н. І. Публічне управління як нова модель організації державного управління в Україні: теоретичний аспект / Н. І. Обушна // Ефективність державного управління. – 2015. – Вип. 44 (1). – С. 53–63.

4. Колесникова К. О. Співвідношення державного управління та публічного адміністрування у процесі суспільної трансформації / К. О. Колесникова // Публічне управління: теорія та практика. – 2013. – Вип. 3. – С. 41–45 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pubupr_2013_3_8

5. Гоголев А. М. Публичное администрирование как правовая категория / А. М. Гоголев // Экономика. Налоги. Право. – 2015. – № 3. – С. 141–146 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://elib.fa.ru/art2015/bv2374.pdf/download/bv2374.pdf>

6. Колодій А. Ф. Концепція публічного (нового) врядування в її застосуванні до демократичних і перехідних систем / А. Ф. Колодій // Демократичне врядування. – 2012. – Вип. 10 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVr_2012_10_3

7. Мельник Р. С. Категорія «публічне управління» у новій інтерпретації / Р. С. Мельник // Адміністративне право і процес. – 2013. – № 1. – С. 8–14.

8. Семенчук Т. Б. Сутність категорії «публічне адміністрування» та передумови її формування / Т. Б. Семенчук // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2013. – Вип. 42. – С. 385–390 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vetp_2013_42_64

9. Філіпова Н. В. Зміна співвідношення понять «державне управління», «публічне адміністрування», «публічне управління» в системі суспільно-політичної трансформації / Н. В. Філіпова // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2015. – № 6 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=865>

10. Публичное управление: теория и практика: сборник научных трудов Ассоциации докторов наук государственного управления. Спец. выпуск. – Х.: ДокНаукДержУпр, 2013. – 280 с.

11. Становлення публічного адміністрування в Україні: матеріали VII Всеукр. міжвуз. конф. студентів та молодих учених / за заг. ред. С. О. Шевченка. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2016. – 267 с.

12. Мельник А.Ф. Державне управління: підручник / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна. – К.: Знання, 2009. – 582 с. – (Вища освіта XXI століття).

13. Слава С. С. Структурна парадигма збалансованості інструментів підтримки економічного розвитку регіону / С. С. Слава, Н. М. Гапак // Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка»: збірник наукових праць / ред. кол.: І. Д. Пасічник, О. І. Дем'янчук. – Острог: Вид-во Національного університету «Острозька академія», 2014. – Вип. 27. – С. 44–50.

14. Ястремська О. М. Публічне адміністрування: навчальний посібник / О. М. Ястремська, Л. О. Мажник. – Х.: ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2015. – 132 с.

15. Алексеев В. Громадівська рада / В. Алексеев // Віче. – 2014. – № 11 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/4219/>

16. Waldo D. (1948): The Administrative State. A Study of the Political Theory of American Public Administration. – 2nd ed. – New York, London: Holmes & Meier Publishers, 1984.

17. The Global Competitiveness Index Historical Dataset © 2005–2015 World Economic Forum [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www3.weforum.org/docs/gcr/2015-2016/GCI_Dataset_2006-2015.xlsx

18. Бялас М. Уроки від семінару з Френсісом Фукуямою [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://spm.ucu.edu.ua/2016/08/31/uroky-vid-seminaru-z-frensisom-fukuyamoyu/>

Михалицкая Н. Я. Трансформация государственного администрирования: публичное управление государством и обществом на демократических началах

Исследованы сущность и содержание понятий «государственное управление», «публичное администрирование» и «публичное управление», предложено введение в систему управления государством и обществом относительно новых понятий «общественное управление», «муниципальное управление» и «институциональное управление». Установлена взаимосвязь этих понятий, определено, что в развитых странах главным трендом изменений является переход от государственно-властного управления к публичному администрированию и публичному управлению, которые должны строиться на принципах демократии.

Ключевые слова: государство, общество, управление, администрирование, общественное управление, демократия.

Mykhalitska N. Ya. The transformation of the state administration: public management of the state and society on a democratic basis

The paper is concerned with clarifying the notion and implication of concepts the «management of the state», «public administration» and «public management», as well as elaborates upon bringing into the state and society management system of relatively new concepts such as «social management», «municipal management» and «institutional management». The relationship between the concepts herein has been established and it has been identified that the developed countries have marked a strong tendency towards changing over from the authority-compliance state governance to public administration and public management, following the principles of democracy.

The investigation of the notion and implication of concepts the «management of the state», «public administration» and «public management» has revealed that the state and society management system shall comprise the relatively new concepts such as «social management», «municipal management» and «institutional management». In particular, the municipal and institutional management are the core components of social management the instance of which marks bureaucratic and administrative style abatement and initiates movement towards democracy and other progressive changes in the country.

The analysis of social and transformational alterations in the state and society management of the developed countries shows the latter have marked a strong

tendency towards changing over from the authority-compliance state governance to public administration and public management, following the principles of democracy.

It has been investigated that the named transition in Ukraine has started from the replacement of the administrative and command system for the kind of inexplicable phenomenon marked with the market characteristics. Regrettably, the system of government has unexpectedly been transformed into an oligarchic regime under the predominance of shadow economy and corruption that have only recently been more or less effectively struggled with.

It has been emphasized that at present there is no single universal approach to the management of the state and society as a whole. However, the general principles of management such as the transition to the public management at all levels, decentralization of governance over the state and its regions, open tendering for positions, transparency of government policy making, absence of corruption as well as a professional public service are to progress and ensure the evolutionary and efficient development of our country.

Key words: *state, society, management, administration, social management, democracy.*

Стаття надійшла 23 листопада 2016 р.

УДК 352.075

**І. П. Мойсеєнко,
І. В. Мойсеєнко**

СИСТЕМНІ ОСНОВИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Описано методологічні підходи до модернізації економічних систем. Визначено критерії модернізації та характеристики процесів модернізації в різних галузях суспільного життя на основі соціалізації економіки України. З'ясовано особливості соціалізації економіки на прикладі параметрів економіки праці та обґрунтовано доцільність гармонізації соціальних стандартів України.

Сформульовано методологічні основи трансформації державного регулювання соціалізації економіки на рівні розробки стратегічних і тактичних документів державного управління.

Запропоновано механізм реалізації трансформації державного регулювання соціалізації економіки.

Ключові слова: *трансформації державного управління, постмодернізація, соціалізація економіки, критерії модернізації, стратегічні документи, тактичний інструментарій.*